

A.C. Baantjer

De Cock

en het sombere naakt

De Fontein

1

Het regende, het regende al dagen, eindeloos lange julidagen. Dikke regendruppels plensden uit een effen grauw wolkendek, gestaag, zonder ophouden.

De Cock voelde zich triest en melancholiek. Zijn humeur had de gevoelige structuur van een barometer. Een lange depressie miste haar uitwerking niet. Zij tastte hem aan, als schimmel.

Met zijn grote, platte neus tegen het glas gedrukt keek hij uit het raam van de recherchekamer van het welhaast roemruchte politiebureau aan de oude Amsterdamse Warmoesstraat. De regen hing als een mistige sluier over de glimmende daken.

De Cock klemde zijn lippen op elkaar. Bij zijn mondhoeven plooden zich grillige accolades. Hoe dikwijls had hij hier uit het raam staan staren, verzonken in gedachten, verdiept in de problemen die de misdaad hem had gesteld. Hij was er grijs bij geworden en door de jaren heen was zijn bovenlijf wat dieper op de heupen gezakt. Hij overdacht dit, niet met bitterheid, maar met de milde berusting waarmee hij gewoon was de dingen des levens te bezien. De jonge rechercheur Vledder kwam naast hem staan.

‘Het is maar goed,’ zei hij vergenoegd, ‘dat wij op het moment geen belangrijke zaken in behandeling hebben. Ik zou nu echt niet graag op pad gaan. Brrr... nee. Het is gewoon hondenweer.’

De Cock knikte. ‘We zitten ook midden in de hondsdagen, jongen.’ Zijn brede, grove gezicht, met de vriendelijke trekken van een goedaardige bokser, kreeg een ernstige uitdrukking. Wat aarzelend zei hij: ‘Ik herinner me mijn oude moeder. Ze had een hekel aan deze tijd van het jaar. Zie je, het oude mens... ze was nogal bijgelovig. Ze waarschuwde altijd. “Wees voorzichtig, mijn jongen,” zei ze dan, “de hondsdagen zijn verraderlijk.”’

Hij zweeg even en krabde achter in zijn nek.

‘Mijn moeder had gelijk. Ze had achteraf altijd gelijk. Ze is ook tijdens de hondsdagen gestorven.’

De Cock schoof zijn dikke onderlip vooruit en keek omhoog naar de loodgrijze hemel.

‘Ik... ik zou niet graag nu willen sterven,’ zei hij na een poosje.

Vledder keek hem van terzijde verbaasd aan. ‘Wat bedoel je?’

De Cock maakte loom een vaag gebaar naar boven, naar de zware loodgrijze lucht. ‘De hemel zit potdicht,’ zei hij somber.

Er werd geklopt.

Ze draaiden zich allebei om en keken naar de deur van de researchekamer. Het licht in de lange gang brandde. Op het geribbelde glas van de deur bewoog het silhouet van een figuur in een cape met capuchon. Het was een beminnelijk beeld. Toen er nogmaals werd geklopt, riep De Cock: ‘Binnen.’

De deur ging langzaam open en in de deuropening verscheen een jonge vrouw. Ze schoof haar capuchon naar achteren en schudde haar haren los. De Cock schatte haar op twee-, drieëntwintig jaar. Ze was mooi, stelde hij vast, uitzonderlijk mooi. Het lange, blonde haar hing golvend op de zwarte cape. Ze haakte de cape los en trok hem met een gracieuze gebaar van haar ranke schouders. Een regen van fijne druppeltjes viel op de vloer. Vledder schoot haastig toe en nam de cape van haar over. Ze schonk hem een flauwe, wat matte glimlach. Langzaam liep ze de kale researchekamer binnen. Het was alsof het decor veranderde. Het grauwe lokaal scheen ineens een prieel vol kleur en zon.

De Cock bood haar heel hoffelijk een stoel naast zijn bureau aan. ‘Gaat u zitten,’ zei hij vriendelijk.

‘Dank u zeer.’

Ze nam voorzichtig plaats, legde haar handtasje op de rand van het bureau en sloeg bevallig haar benen over elkaar. Haar bewegingen en gebaren waren traag, geraffineerd, gericht op een overrompelende impressie.

De Cock zag het gelaten aan. Hij had de betovering, die hem aanvankelijk enigszins had verdoofd, snel van zich afgeschud. Haar houding en gebaartjes imponeerden hem niet langer. De zwoele geur van haar parfum ondervond hij als aangenaam. Meer niet. Hij ging in zijn stoel achter zijn bureau zitten.

‘Mijn naam is De Cock,’ zei hij beminnelijk, ‘De Cock met ceo-ooceekaa.’ Hij wuifde naar zijn jongere collega die naderbij was

gekomen. 'En dat is mijn collega, rechercheur Vledder, zeggend mijn rechterhand. Waarmee kunnen wij u van dienst zijn?' Ze antwoordde niet direct, aarzelde even, alsof ze niet precies wist hoe ze moest beginnen. De handen in haar schoot bewogen wat krampachtig. De lange, smalle vingers friemelden aan de zoom van haar rok.

'Ik ben Christel van Daele, van Daele met ae.' De Cock glimlachte naar haar.

'Ja, ziet u, ik maak mij erg ongerust.'

'Ongerust?'

Ze zuchtte diep. 'Ja, heel erg.'

'Waarom?'

Ze keek naar hem met grote, bezorgde ogen.

'Mijn nichtje is plotseling verdwenen.'

'Verdwenen?'

Ze knikte heftig. 'Spoorloos.'

'Sinds wanneer?'

'Gisteren, meneer De Cock. Gisteren, donderdag, is ze om drie uur 's middags weggegaan en daarna heb ik haar niet meer gezien. Toen ze vanmorgen niet aan het ontbijt verscheen, ben ik naar haar slaapkamer gegaan. Haar bed was niet beslapen.'

De Cock gaf Vledder een wenk om aantekeningen te maken.

'Hoe is de naam van uw nicht?'

'Nanette, Nanette de Bougaerde.' Ze pauzeerde even en schonk

De Cock een flauwe glimlach. 'De Bougaerde met ae.'

'Haar leeftijd?'

'Negentien jaar. Ze zou volgende maand, in augustus, twintig zijn geworden. We scheelden goed twee jaar.'

De rechercheur streek met zijn hand langs zijn kin. Haar manier van spreken trof hem.

'Is het gebruikelijk... ik bedoel, bleef Nanette wel meer een nacht van huis weg?'

'Nee, tenminste niet dat ik weet. Hoewel, u moet niet denken dat ik haar bewaakte of zo. Ze ging haar eigen gang. Maar een hele nacht van huis... nee. In ieder geval heb ik haar tot nu nooit aan het ontbijt gemist. Ze was altijd op tijd beneden om de zaak te openen.'

De Cock trok zijn wenkbrauwen omhoog. ‘Zaak?’

‘Jazeker, Nanette en ik hebben samen een bloemenzaak in de oude Gravenstraat. U weet wel, bij de Dam, achter de Nieuwe Kerk, precies op het hoekje van de Blauestraat. Daar wonen we ook, gedeeltelijk achter de zaak en daarboven. Misschien kent u onze winkel wel, De Drie Rooskens.’

‘Ik vrees,’ zei hij voorzichtig, ‘dat ik in de Gravenstraat alleen maar de slijterij De Drie Fleschjes ken.’

‘Dat begrijp ik,’ zei ze kalm. ‘Onze zaak bestaat ook nog niet zo lang. Het is nu ongeveer twee jaar geleden dat oudoom Eduard stierf. Hij was erg op ons gesteld, oom Eduard. Hij noemde ons zijn madeliefjes.’ Ze glimlachte haast verlegen. ‘Nanette en ik konden altijd heel goed met elkaar overweg, als kind al. U weet wel, nooit ruzies en zo... Toen oudoom Eduard stierf, liet hij ons wat geld na. Het was wel niet veel, maar genoeg om dat zaakje in de Gravenstraat te openen.’ Ze gebaarde in de ruimte. ‘We komen beiden uit Aalsmeer, dochters van een kweker. U kent dat. Je leert in bloemen denken. Een eigen bloemenzaak in de Amsterdamse binnenstad leek ons een ideaal, een droom. Het geld van oom Eduard maakte het mogelijk de droom waar te maken.’ Ze zweeg even en plukte onzichtbare pluïsjes van haar schoot. ‘We vulden elkaar ook prachtig aan. Nanette is bijzonder begaafd op artistiek gebied. De bloemstukjes die zij opmaakt, zijn prachtig, gewoon juweeltjes. Er is hier in de stad, geloof ik, niemand die haar daarin kan overtreffen. Onze zaak geniet door die bloemjuweeltjes al een zekere vermaardheid. Het werk van Nanette.’

De Cock keek haar onderzoekend aan.

‘En wat is uw aandeel in de onderneming?’

Ze glimlachte vermoeid. ‘Ik ben niet zo artistiek. Ik behartig meer het zakelijke gedeelte. Ik heb, wat Nanette spottend noemt, een gruttersziel. Och, ik ben nu eenmaal gewend de eindjes aan elkaar te knopen, van huis uit al.’

Het klonk als een verontschuldiging.

‘En Nanette?’

‘Nanette interesseerde zich niet voor geld. Geld liet haar koud.’

‘Wat interesseerde haar wel?’

Ze haalde wat nonchalant haar schouders op.

‘Kunst, literatuur. Ze is in het geheel genomen nogal zorgeloos.’ De rechercheur knikte begrijpend. ‘Misschien...’ zei hij aarzelend, ‘misschien ligt hier wel de oorzaak van haar... eh, verdwijning.’

Ze keek hem scherp aan. ‘Wat bedoelt u?’

‘Haar zorgeloosheid. Misschien is er helemaal niets bijzonders aan de hand, is ze gewoon ergens opgehouden bij een vriend of een vriendin en heeft ze eenvoudig vergeten u even te bellen.’

Ze kneep nerveus haar handen in elkaar.

‘Het is werkelijk heel lief van u,’ zei ze diep zuchtend, ‘heel lief. Ik begrijp dat u probeert mij gerust te stellen, maar geloof me, *er is met Nanette iets ernstigs gebeurd*. Er is haar iets overkomen. Absoluut.’

De Cock keek haar aan, nauwlettend. ‘Bent u daarvan overtuigd?’

‘Ja.’

‘Waarom?’

‘Noem het vrouwelijke intuïtie, noem het wat u wilt. Lach desnoods om mijn dwaze angst, het kan mij niet schelen. Ik heb de innerlijke zekerheid dat, dat...’ Ze stakte.

De Cock stond langzaam op en liep achter zijn bureau vandaan. Op enige meters afstand bleef hij staan en keek naar de rug van de jonge vrouw. Zijn scherpe ogen registreerden iedere reactie, elke minuscule beweging van hoofd en schouders.

‘Gaat u verder,’ zei hij zacht maar dwingend, ‘welke zekerheid hebt u?’

Hij zag dat ze slikte. ‘Na... Nanette is dood,’ stamelde ze.

Na de laatste woorden van Christel van Daele ontstond er in de recherchekamer een vreemde stilte.

Vledder keek naar De Cock met een ongeduldige, vragende blik in zijn ogen. Hij was niet tevreden met het verhoor. Op zijn lippen brandden nog tal van vragen. De Cock begreep wat zijn jonge collega wilde. Hij beduidde dat hij zijn gang kon gaan.

Rechercheur Vledder bezat nog de onstuimigheid van de jeugd. Vastberaden stapte hij naar de ineengedoken gestalte op de

stoel, ging breeduit achter het bureau van De Cock zitten en schraapte indrukwekkend zijn keel.

Van een afstandje keek De Cock toe. Hij was erg op zijn jongere collega gesteld. Hij mocht hem graag en hoopte dat deze hem zou opvolgen wanneer hij met pensioen zou gaan.

‘Nanette is dood,’ hoorde hij Vledder zeggen, ‘dat beweert u tenminste.’

Christel van Daele knikte. ‘Ja,’ zei ze toonloos, ‘Nanette is dood.’

‘Een voorbarige conclusie, als u het mij vraagt.’ Zijn stem klonk hard en doordringend. ‘Er is in feite niets wat in die richting wijst. Althans, u hebt ons niets genoemd.’

De jonge vrouw richtte haar betraande ogen naar Vledder op. Om haar mond lag een verbeterd trek.

‘Als u naar bewijzen vraagt, ik kan ze u tot mijn spijt niet geven. Ik meen dat ik daarin duidelijk genoeg ben geweest. Alleen mijn gevoel zegt me dat Nanette dood is.’

Ze pauzeerde even en ademde diep. ‘En daar zult u het dan mee moeten doen.’ Het klonk scherp, verwijtend, haast bestraffend. *‘Er is niet meer.’*

Het gezicht van Vledder werd rood.

‘Gevoel, gevoel,’ sprak hij luid. ‘Wat doe ik ermee?’

De Cock kwam beminnelijk tussenbeide. ‘Alles, nietwaar juffrouw Van Daele? Gevoel, het is de basis van ons bestaan.’

Ze schonk hem een dankbare blik.

‘Maar u begrijpt,’ ging hij vriendelijk verder, ‘dat wij omtrent uw nicht over wat meer gegevens moeten beschikken. Willen wij iets voor u kunnen doen, dan zullen wij toch ergens een aanknopingspunt moeten hebben, een leidraad voor ons, onderzoek. Dat bedoelt mijn collega. Bijvoorbeeld: waar ging Nanette gisteren heen?’

Christel van Daele trok haar schouders op. ‘Dat weet ik niet.’

‘Had ze een koffer bij zich of een tas?’

‘Nee, alleen haar handtasje. Meer niet.’

‘Hoe was ze gekleed?’

‘Gewoon, in haar blauwe mantelpakje.’

‘Had Nanette nog vrienden?’

‘U bedoelt mannen met wie ze omging?’

‘Ja.’

Ze maakte een veelzeggend gebaar.

‘Dat waren er nogal wat. Nanette had heel veel vrienden. Maar de laatste tijd ging ze toch vrij regelmatig uit met Bram ter Wielingen, een journalist. Wel een aardige jongen, moet ik zeggen. Alleen wat vlot, te vlot naar mijn smaak.’

De Cock grinnikte. ‘Journalisten leven bijna constant in de hoogste versnelling. Dat is hun aard. Hebt u met hem al over de verdwijning van Nanette gesproken?’

‘Nee, ik heb er nog met niemand over gesproken. Ik ben rechtstreeks naar u gekomen.’

‘Mooi, laat dan ook verder maar alles aan ons over.’

Hij krabde zich eens achter in zijn nek. ‘O ja, voor ik het vergeet, hebt u misschien een foto van Nanette?’

Ze opende haar tasje. Na enig zoeken vond ze er een. Het was een goede, vrij duidelijke kleurenfoto, briefkaartformaat.

‘Ongeveer een maand geleden genomen,’ zei ze.

De Cock nam de foto en bekeek hem aandachtig. Nanette de Bougaerde was een mooi meisje, zag hij. Ze leek vrij veel op haar nicht. Hetzelfde lange, blonde haar, dezelfde bouw van gezicht. Ze was alleen nog wat slanker, fragieler, een tot leven gekomen barbiepop. Hij gaf de foto aan Vledder.

‘U moet nu maar rustig naar huis gaan.’ De Cock legde vaderlijk een hand op haar schouder. ‘Zogauw we iets weten, komen we het vertellen.’

Hij liep naar de kapstok en pakte haar cape.

Christel van Daele stond langzaam op. De Cock drapeerde de cape rond haar schouders.

‘Als u Nanette straks thuis treft, dan hadden we graag een berichtje.’

Ze schudde triest het hoofd. ‘Nee, meneer De Cock, Nanette is dood.’

2

Met de handen diep in zijn broekzakken slenterde De Cock door de grote onderzoekkamer. In gedachten ging hij het gesprek met Christel van Daele na, de woorden, de intonaties, de gebaren.

De Cock kon dat. Hij had een fantastisch geheugen met een liefde voor het detail. Een schijnbaar onbelangrijke toespeling, een gezichtsuitdrukking, niets ontging hem. Zijn observatievermogen was opmerkelijk. Hij bezat dat van nature, maar in zijn beroep was het nog verscherpt.

Bij het raam, zijn geliefkoosd plekje, bleef hij staan. Het regende nog steeds. Plotseling draaide hij zich om en beende naar de kapstok.

‘Pak je jas, jongen. We gaan op pad.’ Vledder keek zijn baas verbaasd aan. ‘Zeg,’ riep hij met lichte achterdocht, ‘je bent toch niet van plan om nu direct al naar die verdwenen Nanette de... de...’

‘Bougaerde,’ vulde De Cock aan.

‘...juist, de Bougaerde te gaan zoeken? Het meisje is alles bij elkaar nog geen vierentwintig uur zoek. Er is nog niets aan de hand.’

De Cock keek hem onbewogen aan. ‘Ze is dood, beweert haar nicht.’

‘Die nicht, die nicht is een dwaas, zeg ik je, met haar gevoel, haar vrouwelijke intuïtie. En omdat in het fraaie hoofdje van dat bloemenvrouwetje het zotte idee heeft postgevat dat haar jongere nicht zomaar, zonder haar voorkennis naar het hiernamaals is vertrokken, wil jij het hele rechercheapparaat in werking stellen.’

De Cock wurmde zich in zijn oude regenjas.

‘Nee,’ zei hij gelaten, ‘niet het *hele* rechercheapparaat, jongen. Alleen maar wij tweeën. En dat is voorlopig meer dan genoeg.’ Vledder schudde vertwijfeld het hoofd. Hij kon zijn oude leermeester niet volgen. Hij begreep het niet. Hij liep met grote passen op De Cock toe en bleef pal voor hem staan. Een vinger omhoog.

‘Luister nu eens goed,’ riep hij geprikkeld. ‘De jonge Nanette is nog nooit een nachtje van huis weg geweest, dat beweert haar nicht.’

‘En?’

‘Maar ze is negentien jaar, begrijp je, De Cock, negentien jaar. Echt een leeftijd om eens een nachtelijk avontuurtje te beleven. En daar steekt toch niets achter? Dat is toch gezond?’

‘Ik ken vaders,’ zei de oude rechercheur bijna achteloos, ‘die voor de gezondheid van hun dochters aan iets anders de voorkeur geven.’

Vledder zuchtte wanhopig.

‘Je weet best wat ik bedoel. Er is nog geen sprake van een werkelijke vermissing. Wat wil die juffrouw Van Daele? Ze kan toch niet verlangen dat de hele recherche op pad gaat, telkens wanneer een jonge vrouw een nachtje buitenshuis doorbrengt? Dat is, dat is...’ Vledder zocht naar het juiste woord, ‘...dat is monnikenwerk.’

De Cock lachte luid. Hij plantte zijn oude vilthoedje achter op zijn hoofd en wandelde bedaard de recherchekamer uit. Vledder volgde, woedend, zijn regenjas in een knoedel over zijn schouder.

Bram ter Wielingen bleek een lange, slanke jongeman met vriendelijke grijze ogen en een snor met trots opgeheven punten. De Cock werd er zichtbaar door geïmponeerd. Hij bekeek de snor met bewonderende aandacht. De jongeman vond die intense belangstelling voor zijn bovenlipbeharig wat pijnlijk. Onder de spiedende ogen van De Cock bewoog hij zich onrustig.

‘Wat wilt u?’

De rechercheur schoof zijn oude vilthoedje wat verder achter op zijn hoofd en wreef met een zakdoek de regen uit zijn gezicht.

‘Dat u ons ontlast van onze druipende regenjassen.’

De jongeman grinnikte wat verlegen.

‘Zeker, zeker, neemt u mij niet kwalijk.’

Hij kwam ineens in actie. Hij hielp bij het uittrekken van de jassen, hing ze weg en ging De Cock en Vledder voor naar een ruime kamer. Het was er wat rommelig, maar niet ongezellig.

De Cock maakte een fauteuil vrij. Hij ging onuitgenodigd zitten en strekte behaaglijk zijn benen. Vledder volgde. Ter Wielingen stond er wat verloren bij, een trek van verbazing op zijn gezicht.

‘Wat... wat wensen de heren?’ Het klonk benepen.

De Cock plooidde zijn gezicht in een vriendelijke grijns en keek de jongeman vanuit de diepte aan. ‘Nanette de Bougaerde,’ zei hij effen.

‘Wat?’

‘Nanette de Bougaerde,’ herhaalde De Cock. ‘Ze is nog minderjarig. We komen haar halen.’

Bram ter Wielingen grinnikte wat schaapachtig. ‘Ik... ik begrijp u niet.’

‘Het is anders helemaal niet zo moeilijk,’ zei de rechercheur. ‘U vroeg toch wat wij wensten? Wel, wij zijn rechercheurs van politie, verbonden aan het bureau Warmoesstraat. Wij wensen Nanette de Bougaerde. Volgens onze inlichtingen bevindt zij zich in uw woning.’

‘Wat?’

‘Uw woordkeus is wel erg beperkt. Verder bent u bijzonder traag van begrip, een slechte eigenschap voor een journalist. Maar goed, ik zal trachten duidelijker te zijn.’ Hij stak eerst kalm een sigaret op en blies de rook naar het plafond.

‘Nanette de Bougaerde,’ zei hij geduldig, ‘is, zoals gezegd, een minderjarig meisje. We hebben gegronde reden om aan te nemen dat zij de afgelopen nacht bij u heeft doorgebracht. Wanneer u het meisje niet aan ons uitlevert, haar verborgen houdt, haar huidige verblijfplaats voor ons verzwijgt, dan kunt u zich schuldig maken aan schaking.’ Hij wachtte even voor het gunstige effect. ‘En schaking is een misdrijf.’ Uit de mond van De Cock klonk het als een lekkernij.

De journalist keek hem wat dom aan. ‘Een misdrijf?’

‘Jazeker, artikel tweehonderdeenentachtig van ons aller Wetboek van Strafrecht. Een interessant artikel. U moet het maar eens lezen. Er staat zes jaar op.’

Ter Wielingen fronste zijn wenkbrauwen. ‘Zes jaar,’ prevelde hij.

De Cock knikte. ‘Een hele tijd. Als u ze goed en wel hebt uitgezeten, bent u in de dertig, bijna een oude man.’

De journalist ging zitten en wreef met zijn hand langs zijn ogen. Hij moest het even verwerken. In de regel had hij zichzelf wel in bedwang, was hij meester van de situatie. Zijn beroep bracht dat mee. Maar De Cock had hem geen tijd gegund.

Hij keek in het uiterlijk zo goedmoedige gezicht van de grijze rechercheur voor hem. Sluw en onverzettelijk leek het hem. Langzaam herstelde hij zich. Zijn waakzaamheid keerde terug. Journalist Ter Wielingen besloot, hoe dan ook, niet te capituleren. Onder zijn fraaie snor plooidde zich een glimlach.

‘Was het maar waar,’ zei hij.

De rechercheur keek hem onderzoekend aan en merkte de veranderde houding op. ‘Wat bedoelt u?’

‘Dat Nanette de nacht bij mij in huis had doorgebracht. Ik moet zeggen, het is een zinnenprikkelende gedachte.’

Hij grinnikte zachtjes. ‘Maar het spijt me, ik moet u teleurstellen, Nanette is niet bij mij. Ze is ook niet bij mij geweest. Doorzoekt u rustig het hele huis. U zult geen spoortje van haar vinden. Ik heb haar trouwens in geen veertien dagen gezien.’

‘U kent haar dus wel?’

‘Zeker, zeker. Nanette, waauw-waauw, wat een meid. Een schat.’ Hij lachte met zijn hele gezicht. ‘De wilde madelief uit De Drie Rooskens.’

De Cock trok zijn linkermondhoek wat omhoog.

‘Waauw-waauw,’ herhaalde hij toonloos. Hij ontnam aan de klank alle spanning. ‘En wanneer hebt u “waauw waauw Nanette” voor het laatst gezien?’

‘Dat zei ik u al, ongeveer veertien dagen geleden. Het was een min of meer toevallige ontmoeting.’

‘Hoezo, min of meer toevallig?’

‘Wel... eh.’

Plotseling stakte Ter Wielingen. Hij keek van De Cock naar Vledder en terug. Op zijn gezicht lag een uitdrukking van verbazing.

‘Ik... eh,’ hij schudde zijn hoofd, ‘ik snap het niet helemaal. Sinds wanneer zijn rechercheurs van bureau Warmoesstraat

apostelen der zedelijkheid? Ik bedoel, vanwaar die belangstelling voor Nanette?’

‘Ze is weg.’

‘Wie?’

‘Nanette.’

‘Weg?’

De Cock knikte. ‘Christel van Daele, haar nicht uit De Drie Rooskens, is vanmorgen bij ons op het bureau gekomen om kennis te geven van haar vermissing. Begrijpt u nu onze belangstelling?’

Ter Wielingen knikte vaag.

‘Zeker, zeker,’ antwoordde hij wat afwezig. Hij had kennelijk nog moeite de verdwijning van Nanette de Bougaerde als een feit te aanvaarden. ‘Zegt u het maar,’ verzuchtte hij.

‘U sprak van een toevallige ontmoeting.’

Ter Wielingen kwam uit zijn fauteuil naar voren en reikte naar zijn pakje sigaretten voor hem op het ronde tafeltje. De Cock keek naar de lange, enigszins tanige vingers van de journalist. Ze trilden.

‘Ja, ja, die ontmoeting.’

Hij stak een sigaret op en inhaleerde diep.

‘Het was in de avond. Ik dacht zo in de buurt van elf uur. Ik kwam van de krant. Ik had daar een verslag zitten maken van een rechtszitting die ik ’s morgens had bijgewoond en reed met mijn wagentje van de Nieuwezijds over de Dam via de Damstraat naar huis.’ Hij gebaarde met de sigaret in zijn hand.

‘Plotseling zag ik haar, in de Oude Hoogstraat, Nanette. Ze kwam van een van de grachten.’

De Cock keek de journalist ongelovig aan. ‘Van de Walletjes?’

‘Van de Walletjes, inderdaad. Ik vond het ook vreemd. Echt. Ik kende haar wel niet zo goed, maar Nanette leek mij toch echt niet het meisje om daar in de buurt alleen rond te scharrelen. Ik kon mijn ogen dan ook niet geloven.’

‘Wat hebt u gedaan?’

‘Ik reed eerst door, draaide daarna mijn wagentje en reed haar achteropkomend weer voorbij. Onderwijl keek ik in mijn achteruitkijkspiegel.’